

XIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfriheden.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 12. December 1928).

Arbejdet i Udvalget har ganske naturligt formet sig som en Fortsættelse af Arbejdet i sidste Samling. Der har heller ikke i Aar kunnet opnaas Enighed i Udvalget hverken om Lovforslaget, som det blev fremsat, eller om Ændringer dertil, men et Flertal bestaaende af Venstre og Konservative stiller i Fælleskab de under Nr. 2—5 opførte Ændringsforslag, som er tiltraadt af Ministeren. Under Nr. 1 stiller et Mindretal (P. Munch) Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslaget.

Et *Flertal* (Venstre og Konservative) kunde i og for sig tiltræde Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det blev fremsat, — det stemmer jo ogsaa bortset fra en mindre Ændring med det Lovforslag, som blev vedtaget ved anden Behandling i Folketinget i Foraaret —, men da der fra anden Side, som er enig i, at en Lovgivning paa det i Lovforslaget omhandlede Omraade vilde være nyttig, ønskedes visse Ændringer og gaves til Kende, at saafremt disse blev foretaget, vilde man være med til at gennemføre Lovforslaget, har Flertallet ment det formaalstjenligt at stille de nævnte Ændringsforslag, der ikke i nogen Maade ændrer Lovforslagets Principper.

Under Nr. 2 og 3 foreslaas saaledes

at ændre i Lovforslagets §§ 1 og 3 Ordet „utilbørligt“ til: „paa uberettiget Maade“. Ved dette sidste Udtryk har man ikke alene tænkt paa den juridiske Side af Sagen, paa det, der allerede i Forvejen gennem den bestaaende Lovgivning er stemplet som uberettiget, men ogsaa paa, hvad der efter den almindelige Retsopfattelse maa siges at være uberettiget uden Hensyn til, om det paagældende Forhold i Forvejen i Lovgivningen er kendt ugyldigt eller ulovligt.

Endvidere er det Flertallets Opfattelse, at det ved Bedømmelse af, om en kollektiv Aftale eller en Forfølgelse paa uberettiget Maade begrænser den enkeltes Erhvervs- eller Arbejdsfrihed eller hans Ret til at være Medlem af eller staa udenfor en Organisation er uden Betydning, om man kan paaberaabe sig Foreningslove eller Organisationsvedtægter til Støtte for sin Handlemaade. Det, man ønsker at hindre, er en Fremgangsmaade, som strider mod den almindelig anerkendte Nærings- og Arbejdsfrihed her i Landet derved, at man — saaledes som det fandt Sted i de gamle Haandværkerlaug, og saaledes som det ogsaa efter Næringsloven af 1857 nu og da forekommer — søger at monopolisere Adgangen til et Erhverv eller Arbejde for en bestemt Kreds af Personer eller